

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 426/2016-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s. r. o., Vojtecha Tvrdeho 17, Žilina, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Chovanec, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 131/2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 131/2010 porušené boli.

2. Okresnému súdu Žilina prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 131/2010 konal bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Žilina povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 363,79 € (slovom tristošesťdesiattri eur a sedemdesiatdeväť centov) na účet jej právneho zástupcu Advokátskej kancelárii JUDr. Milan Chovanec s. r. o., Vojtecha Tvrdého 17, Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 426/2016-10 z 28. júna 2016 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 131/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“). V časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že v napadnutom konaní vedenom okresným súdom, v ktorom je sťažovateľka v procesnej pozícii navrhovateľa v 2. rade, „o určenie vlastníckeho práva“ dochádza k zbytočným priet'ahom. Poukázala na to, že napadnuté konanie sa začalo 15. júna 2010, trvá už takmer 6 rokov a nebolo riadne skončené, čo vyvoláva stav právnej neistoty. Sťažovateľka konštatovala, že „Právna zložitost' sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za priet'ahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce alebo nedokonalým poznaním obsahu samotnej podstaty veci.“. Poukázala aj na to, že opakovane žiadala o odstránenie priet'ahov v konaní, avšak k odstráneniu priet'ahov nedošlo.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v napadnutom konaní porušil jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 48 ods. 2 ústavy a aby uložil okresnému súdu povinnosť zaplatiť jej finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Na výzvu ústavného súdu sa podaním sp. zn. 1 SprS 447/2016 z 29. septembra 2016 doručeným ústavnému súdu 6. októbra 2016 vyjadril k sťažnosti podpredseda okresného súdu, v ktorom uviedol:

„V konaní sp.zn. 27C/131/2010 súd prejednáva vlastnícku vec, rozhoduje o žalobe o určenie vlastníckeho práva, kde došlo k zmene na strane žalobcov... ako aj na strane žalovaných. V súčasnosti na strane žalovaných vystupuje šesť účastníkov. Okruh účastníkov nie je doposiaľ ustálený, nakoľko došlo k viacerým procesným nástupníctvam (v súvislosti so smrťou niektorých účastníkov a pôvodných spoluvlastníkov) a súdu sa doposiaľ nepodarilo pripojiť všetky dedičské spisy. Rovnako celý postup súdu bol komplikovaný viacerými opakovanými návrhmi žalobcov na pristúpenie viacerých účastníkov do konania, o ktorých súd musel rozhodovať.

Z dôvodu, že súd rozhoduje o vlastníckom práve a v spojení s úmrtiami pôvodných vlastníkov (osôb označených a vedených ako vlastníkov), muselo byť konanie viackrát prerušené až do zistenia, kto je právnym nástupcom pôvodného vlastníka tak, aby mu

nebola odňatá možnosť konať pred súdom. V konaní dochádzalo aj k zmene návrhu, kde sa určuje vlastnícke právo k zosnulej osobe a spoluvlastnícke právo k odporcom v 1/ a 2/ rade.

O samotnej skutkovej zložitosti svedčí aj obsah spisu a množstvo procesných rozhodnutí.

Mám za to, že celková dĺžka konania zodpovedá náročnosti a zložitosti veci. Šetrením som dospel k záveru, že vo veci súd koná...

Pre prípad, ak vzhľadne v postupe Okresného súdu Žilina prietahy v konaní, navrhujem Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby svoj výrok obmedzil na konštatovanie týchto prietahov a povinnosti súdu konať.“

K predmetnému vyjadreniu bolo priložené aj vyjadrenie zákonnej sudkyne spolu s uvedením procesných úkonov v napadnutom konaní. V tomto vyjadrení zákonná sudkyňa tiež konštatovala, že „vo veci sa priebežne koná a určité obdobie nekonania bolo spôsobené najmä neprítomnosťou VSÚ zo senátu 27 C v období november až marec 2015, a tak doposiaľ nebolo vydané procesné rozhodnutie a nedôvodne bol spis predložený sudkyňi. Je zrejmé, že dĺžka konania je spôsobená opakovanými procesnými návrhmi navrhovateľov, ktorí dokonca žiadali rozšíriť návrh o odporkyňu, ktorá v tom čase už bola niekoľko rokov zomretá a ďalší návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorý podala odporkyňa, kde nebola ani daná právomoc súdu, a úmrtím samotnej navrhovateľky.“. Zákonná sudkyňa zároveň poukázala na neprimeranú zaťaženosť trvajúcu už niekoľko rokov a neprimerane vysoký nápad nových vecí, najmä v roku 2015, a tiež skladbu vecí, predovšetkým s prihliadnutím na náročnosť vybavovania spotrebiteľskej agendy.

Podpredseda okresného súdu vo vyjadrení vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K vyjadreniu okresného súdu zaujal na základe výzvy ústavného súdu stanovisko aj právny zástupca sťažovateľky. Tento vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 24. októbra 2016 uviedol:

„Na sťažnosti pre porušovanie základných práv a slobôd zo dňa 09.05.2016 trvám. Mám za to, že táto sťažnosť je dôvodná a v plnom rozsahu zotrávam na nej v uvedených tvrdeniach.

S vyjadrením Okresného súd Žilina ohľadom celkovej dĺžky konania, ktorá má zodpovedať náročnosti a zložitosti veci nesúhlasím.

V prejednávacom súdnom konaní je nesporné, že notár ako súdny komisár v dedičskom konaní po právnom predchodcovi žalovaných prejednal aj podiel mojej právnej predchodkyne, [REDAKOVANÉ], ktorá bezodkladne potom ako túto skutočnosť zistila, sama podala žalobu o určenie vlastníckeho práva, a to už dňa 15.06.2010.

V dôsledku prietahov v konaní sa samotná žalovaná výsledku súdneho konania nedočkala, zomrela, a preto na strane žalobcov museli do konania vstúpiť jej právni nástupcovia, a teda aj ja, sťažovateľka.

Pokiaľ Okresný súd Žilina poukazuje na zmeny návrhu, tieto boli vynútené práve pokynom súdu, keď do okruhu účastníkov konania boli zahrnutí aj ostatní spoluvlastníci nehnuteľnosti, avšak podľa môjho názoru celkom zbytočne, nakoľko ich spoluvlastnícke podiely nie sú predmetom súdneho konania a žiaden zo žalobcov ako ani pôvodných žalovaných v rade 1/ a 2/ túto skutočnosť nikdy nerozporovali.“

Právny zástupca sťažovateľky zároveň vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. K porušeniu sťažovateľkou označených práv malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec

bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 6, § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že po právnej stránke ide o návrh na určenie vlastníckeho práva, ktoré patrí k štandardnej rozhodovacej činnosti súdov. Čo sa týka skutkovej stránky, ústavný súd konštatuje, že k faktickej zložitosti veci, a tým aj k predĺženiu konania prispel tiež väčší počet účastníkov na strane odporcov, ale najmä neustálenosť okruhu účastníkov, pretože došlo k viacerým procesným nástupníctvám z dôvodu smrti niektorých účastníkov napadnutého konania. Uvedené vyvolalo potrebu zisťovať okruh dedičov a pripájať príslušné dedičské spisy.

2. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pokiaľ ide o námietku okresného súdu, že jeho postup bol komplikovaný opakovanými návrhmi navrhovateľov na pristúpenie viacerých účastníkov do konania, túto skutočnosť ústavný súd nepovažoval

za potrebné osobitne zohľadniť na ťarchu účastníkov konania pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným priesťahom. Rozšírenie okruhu účastníkov konania na strane odporcu vychádzalo z rešpektovania právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v rozhodnutí o odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 12. augusta 2011 vydaného v napadnutom konaní. Ďalšie procesné návrhy týkajúce sa okruhu účastníkov konania vychádzali zo zmien vlastníckeho práva k príslušným spoluvlastníckym podielom na nehnuteľnosti, ktorej sa týka napadnuté konanie.

Pokiaľ ide o návrh na nariadenie predbežného opatrenia podaný jednou z odporkýň, túto skutočnosť ústavný súd takisto nezohľadnil na ťarchu účastníkov konania, a to aj vzhľadom na to, že okresný súd sa síce musel uvedeným návrhom zaoberať, avšak tento mu nijako nebránil v riadnom postupe v konaní, ktorý by smeroval k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania.

3. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných priesťahov v doterajšom priebehu konania a zistil, že z obsahu predloženého súdneho spisu a z prehľadu jednotlivých úkonov okresného súdu vyplývajú viaceré dlhšie obdobia medzi jednotlivými úkonmi okresného súdu. Dňa 13. októbra 2010 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že budú vyžiadané príslušné dedičské spisy a zo správy katastra spis č. V 108/09. Zároveň mal byť k nahliadnutiu pripojený spis sp. zn. 2 C 104/10 a odporcom bolo uložené, aby predložili buď presný dátum úmrtia [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], prípadne dedičské rozhodnutie po nebohej. Okresný súd 15. októbra 2010 požiadal o zapožičanie uvedeného spisu č. V 108/09 Správu katastra Kysucké Nové Mesto a jeho fotokópia bola doručená okresnému súdu 10. novembra 2010. Odporcovia oznámili požadované skutočnosti súdu 25. októbra 2010. Konajúca sudkyňa dala pokyn na pripojenie dedičských spisov až 7. februára 2011. V tomto prípade bol okresný súd nečinný približne 3 mesiace. Dňa 9. apríla 2013 bol spis vrátený okresnému súdu Krajským súdom v Žiline ako predčasne predložený z dôvodu, že súdu nebolo predložené splnomocnenie udelené právnymi nástupcami pôvodnej navrhovateľky právnomu zástupcovi. Dňa 25. júla 2013 konajúca sudkyňa dala pokyn na opätovné predloženie spisu Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o odvolaní s tým, že predmetné

splnomocnenie, ktorého absencia bola vytýkaná krajským súdom, je pripojené na čl. 105 súdneho spisu. Z uvedených skutočností vyplýva nedôvodná nečinnosť okresného súdu v dĺžke približne 3 a pol mesiaca. Uznesenie okresného súdu na č. 1. 232 nadobudlo právoplatnosť 21. novembra 2014. Podľa pokynu konajúceho vyššieho súdneho úradníka malo byť uvedené uznesenie po jeho právoplatnosti doručené Okresnému úradu Kysucké Nové Mesto, katastrálnemu odboru. Tento pokyn bol však zrealizovaný až 23. januára 2015, v tomto prípade bol tak okresný súd nedôvodne nečinný 2 mesiace. Dňa 2. februára 2015 bol doručený okresnému súdu návrh na zastavenie konania proti navrhovateľke v 2. rade, na pripustenie vstupu inej osoby do konania ako navrhovateľky v 2. rade a urgencia vo veci návrhu na zastavenie konania proti odporcom v 5., 6., 9., 10. a 11. rade. Následne až 24. júna 2015 bol daný pokyn na ďalší postup v konaní a 26. júna 2015 okresný súd vydal uznesenie o pripustení zmeny účastníkov konania na strane odporcov. Nedôvodná nečinnosť okresného súdu tu trvala takmer 5 mesiacov. Dňa 14. júla 2015 bolo okresnému súdu doručené odvolanie proti jeho uzneseniu z 26. júna 2015. Až 28. augusta 2015 bol realizovaný pokyn na doručenie odvolania účastníkom konania. Spis bol predložený konajúcej sudkyňi na rozhodnutie o odvolaní 9. októbra 2015, avšak táto vydala pokyn na jeho predloženie odvolaciemu súdu 27. januára 2016, pričom spis bol reálne doručený odvolaciemu súdu 10. februára 2016. V tomto prípade bol okresný súd nečinný v súhrne asi 5 a pol mesiaca. Rozhodnutie odvolacieho súdu o uvedenom odvolaní nadobudlo právoplatnosť 7. apríla 2016, avšak ďalší úkon okresného súdu bol vykonaný až 16. júna 2016, teda okresný súd bol nečinný vyše 2 mesiace. Dňa 30. júna 2016 bola okresnému súdu doručená odpoveď navrhovateľov na jeho výzvu, následne sa už v súdnom spise nenachádza žiaden záznam, pričom spis bol ústavnému súdu doručený 6. októbra 2016. Z uvedeného vyplýva ďalšia nečinnosť okresného súdu v trvaní 3 mesiacov.

Na základe uvedených skutočností predstavuje celková doba nečinnosti okresného súdu približne 2 roky.

Pokiaľ ide o obranu okresného súdu, resp. zákonnej sudkyne spočívajúcu v argumentácii o neprimeranej zaťažnosti, vysokom nápade vecí a náročnosti agendy, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí,

v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezavávajú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99).

Aj vzhľadom na uvedené tiež nemôže obstať argumentácia zákonnej sudkyne o tom, že určité obdobie nekonania bolo spôsobené neprítomnosťou vyššieho súdneho úradníka.

Vychádzajúc z týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 131/2010 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, mu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 131/2010 konal bez zbytočných prietahov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky právoplatne skončená.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

S'ťažovateľka v s'ťažnosti žiadala o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 10 000 €, čo odôvodnila dĺžkou celého konania, právnou neistotou vyvolanou priet'ahmi v konaní a z toho vyplývajúcou psychickou záťažou.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neodôvodnenú nečinnosť v trvaní približne 2 rokov, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie účastníkov, ale aj väčšiu skutkovú zložitost' veci, ako aj všetky okolnosti daného prípadu ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 € pre s'ťažovateľku za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca s'ťažovateľky si uplatnil trovy konania, ktoré vyčíslil v celkovej sume 784,30 €.

Ústavný súd priznal s'ťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta, a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je v danom prípade priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2015 v sume 858 €. Ústavný súd tak priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2016 (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti) po 143 €. Ďalej má právny zástupca sťažovateľky nárok aj na režijný paušál 8,58 € za jeden úkon podľa vyhlášky. Právny zástupca je zároveň platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena a náhrady zvyšujú podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty v sume 60,63 €. Náhrada trov konania, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľke, spolu takto predstavuje sumu 363,79 €.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016